

Styret informerer vår 2017

En audiograf i kraft av sin kompetanse og erfaring har en god forforståelse for sine pasienter. Under hørselstesten dannes et bilde av både mulig diagnose og ikke minst sosiale konsekvenser. I samtale får man et helhetsbilde av fritid, nære relasjoner og skole/arbeid. Utfordringene for pasienten åpenbarer seg og vi ser for oss misforståelser og gnisninger imellom ektefeller samt manglende forståelse fra arbeidsgiver. Vi ser også for oss etterklangstider i den boksen av stål og glass vedkommende jobber i, og da hvilke høreapparater som kan takle dette eller hvilke hjelpemidler vi vil anbefale. En annen utfordring kan være at ektefellen ikke synes TV er høyt på og hører like dårlig. (Han må med neste gang!) Da klarer man neppe å bruke høreapparatene hjemme. Og vi vet at det ofte bare trengs en eneste unnskyldning for å ikke bruke sine høreapparater. Det vi trenger, og som mange av oss ikke får, er tid til å drive jevnlig oppfølging.

Med tanke på det ovenstående er det til tider nærmest en smertefull oppgave for styret å skulle påpeke audiografens egenart uten å bli hørt. Vår kompetanse gjør oss unike. Vår utdanning gjør oss i stand til å finne hørselsproblem, årsaken til disse, anbefale behandling og å utføre rehabilitering og rehabilitering både med tanke på høreapparater, hjelpemidler og rådgivning. Vi driver også med rådgivning innen tinnitus, hyperakusis med mer. I tillegg kan vi gjøre støymålinger, tilrettelegge på skole og arbeidsplass, og forebyggende med tanke på støy. På toppen av det hele er utdanningen dynamisk og vil tilby nye moduler om vårt samfunnsansvar skulle endre seg. Likevel er det ikke åpenbart at audiologisk kompetanse=audiografer. Det er vanskelig å forstå om man googler «audiologi». Like uforståelig er det at det ikke unisont pekes på audiografene når det snakkes om ventelister. Vi vet at vi er skreddersydde til å levere på sykehus, i egne klinikker, som kommunale ressurser, innen forebygging, tilrettelegging og rådgivning på både psykososialt og teknisk plan.

Etter landsmøtet i november 2016 er det nye styret godt i gang med først og fremst å orientere seg i det landskapet vi er ment å jobbe i. Selve jobben; det å skulle få til en endring i hørselsomsorgen, er en formidabel oppgave. Der vi i forrige styreperiode var veldig glade for å se en tverrpolitisk enighet ser vi nå mer realitetene med tanke på å få til faktisk endring. Der vi ønsker refusjonsavtaler for audiografer ønskes det heller samhandling og kommunal involvering. Samhandling mener vi best kan understøttes ved refusjonsavtaler. Eksempelvis kan audiografer og audiopedagoger da samhandle under samme tak. Når det kommer til kommunal involvering finner vi intet gehør for dette politisk eller i kommunale- og fylkeskommunale helsefagmiljøer. Så langt mener vi altså at en kontrollert åpning for statlige avtaler der audiografene kan ha sine egne klinikker er den mest effektive måten å avlaste ventelistene på. Vi er veldig glade for at politikerne vil fjerne flaskehalsen, og vi håper også byråkratene etter hvert vil ta inn over seg det faktiske bildet framfor det de mener er det ideelle. Vi holder likevel døren åpen for at det finnes andre løsningsmodeller, og det positive er at både politikere og andre signaliserer nye ideer. Det overordnede må være at de som trenger det faktisk får audiologisk helsehjelp i den utstrekning som behøves, slik at de forblir i de rollene de trenger både innen utdanning, yrkesmessig og mellommenneskelig.

Hilsen styret i Audiografforbundet, høst 2017.